

Таким чином, верховенство права – це фундаментальний принцип сучасного правопорядку в світі, який відображає загальне надбання людства, тобто ідеали свободи, демократії, прав людини і поступово реалізує їх шляхом регулювання усіх суспільних відносин у контексті найвищої справедливості. Можна стверджувати, що принцип верховенства права, на жаль, не набув бажаного авторитету в Україні. Актуалізацію та впровадження останнього в усі сфери життя варто почати з підготовки високоякісних нормативно-правових актів, загальної систематизації законодавства, адже шлях до розбудови правової держави починається з досконалого, несуперечливого законодавства. І в цьому контексті беззаперечною є важливість наукового пошуку у сфері сутності та значення інститутів правотворення, правотворчості та нормотворчості.

Науковий керівник : к.ю.н., Разметаєва Ю.С.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 р // Відомості Верховної Ради України.- 1996.-№30. – Ст. 8
2. *Нечипоренко А.* Нормотворча діяльність у правовій державі / А. Нечипоренко // Публічне право.-2012.-№4.- С.375-379.
3. *Ковальський В. С.,* Правотворчість: теоретичні і логічні засади / В. Ковальський, І. Козінцев - К.: Юрінком Інтер, 2005.-192 с.
4. *Чаплук О. І.* Загальні і спеціальні принципи національної правотворчості: поняття, значення та види / О. І. Чаплук // Часопис Київського ун-ту права.-2010.-№1.- С.87-93
5. *Алексеев С. С.* Общая теория права: [учеб.] / С.С. Алексеев / : [2-е изд., перераб. и доп.]. – М.: ТК Велби; Изд-во Проспект. – 2008. – 565 с.
6. *Кельзен Г.* Чисте правознавство / Г. Кельзен пер. з нім. О. Мокровольського; з дод. : Проблеми справедливості. – К. Юніверс. – 2004.- 496 с.
7. *Мурашко Л. О.* Нормотворческое пространство: проблемы правообразования в Республике Беларусь./ Л. О. Мурашко . – М.,: «Беларус. Наука» – 2008. – 205 с.
8. *Скакун О. Ф.* Теория державы и права: Підручник.– Х.,: Консум; 2008.–с.295-296 656 с .

ПРАВОВА СУТНІСТЬ АДМІНІСТРАТИВНОГО ДОГОВОРУ

Матяшова Інна Вікторівна

студент – магістр юридичного факультету

Харківського національного університету

імені В. Н. Каразіна

e-mail: moska19@mail.ru

Ключові слова: адміністративно-правовий договір, державне управління

Враховуючи сучасну динаміку нормотворчої діяльності української держави, реформування відносин публічно-правового формату, окремої уваги потребує дослідження правової природи та наслідків, що впливають з адміністративно-правових відносин. В цьому аспекті, доречним буде з'ясувати правову природу і значення адміністративного договору, як відносно нової правової категорії управлінського формату.

Адміністративний договір - це дво - або багатостороння угода, зміст якої складають права та обов'язки сторін, що впливають із владних управлінських функцій суб'єкта владних повноважень, який є однією із сторін угоди. Вважаємо , що дане визначення найбільш змістовно і точно розкриває сутність зазначеної категорії.

У теоретичній площині категорія адміністративного договору розглядається у контексті двох її основоположних ознак:

1) суб'єктна – обов'язковою стороною у адміністративному договорі є суб'єкт владних повноважень (іншою стороною чи іншими сторонами можуть бути як суб'єкти владних повноважень, так і інші учасники правовідносин);

2) предметна – його змістом (предметом) є права та обов'язки сторін, що виникають із владних управлінських функцій суб'єкта владних повноважень.

Недостатнє правове регулювання здійснення адміністративних договорів чи відсутність достатніх чітких критеріїв, які повинні бути закріплені на законодавчому рівні, зумовлює труднощі у судовій практиці щодо ідентифікації тих чи інших договорів як адміністративних. Внаслідок цієї обставини виникає проблема правильного визначення судової юрисдикції для розгляду справи.

У матеріальному законодавстві термін "адміністративний договір" поки що вживається не достатньо поширено, однак у ньому передбачено значну кількість договорів, що укладають органи державної влади, органи місцевого самоврядування та інші суб'єкти владних повноважень протягом своєї діяльності.

Виходячі з аналізу судових рішень національних судів загальної юрисдикції, можна констатувати, що при вирішення судами спорів адміністративної направленості, судді намагаються прямо не називати той чи інший договір адміністративним.

Не дають однозначного визначення щодо судової юрисдикції у спорах з укладання адміністративного договору і Верховний Суд України. З моменту набрання чинності КАСУ Верховний Суд України розглядав вимоги, пов'язані з цими договорами, за правилами і адміністративного, і цивільного, і господарського судочинства.

Правова природа адміністративного договору, виражається в тому, що нерівність суб'єктів адміністративно-правових відносин не замінюється, а доповнюється рівно партнерськими відносинами та наповнюють ці відносини новим змістом. Субординація та координація зміцнюються погодженням мети та дій, запровадженням методу реординації.

З огляду на набуття нового змісту адміністративними правовідносинами, доцільно зазначити, що адміністративні договори є однією із форм державного управління. Наявність відносин "влади і підпорядкування", не може вважатись необхідною ознакою адміністративного договору (хоча таку ознаку застосовує Верховний Суд України), оскільки відносини влади і підпорядкування зазвичай виключають необхідність укладення договору, адже відповідне питання може бути вирішено одностороннім актом, а договір підтверджує формальну рівність його сторін.

Практика судів, і навіть найвищої інстанції – Верховного Суду України – щодо інтерпретації поняття адміністративного договору є неоднозначною і вочевидь потребує допомоги з боку науковців.

Керуючись необхідними та додатковими ознаками (критеріями), до адміністративних договорів можна включати усі договори, що укладаються суб'єктом, який наділений владними управлінськими функціями, на підставі чинного законодавства для виконання його повноважень.

Надаючи загальну оцінку проблемі запровадження інституту адміністративних договорів, можна стверджувати, що такий інститут адміністративного права не є сформованим, а виступає здебільшого як окремі юридичні факти, на підставі яких виникають певні адміністративно-правові відносини.

На даному етапі розвитку публічних відносин є сенс говорити лише про наявність певних ознак адміністративних договорів у відносинах між державними та недержавними організаціями з приводу адміністративно-правового регулювання.

Можна стверджувати про наявність принципів договірних відносин державного управління у соціальній та гуманітарно-культурній діяльності держави, а отже й оцінювати адміністративний договір, як одну із форм державного управління.

Для можливості існування адміністративного договору, як інституту адміністративного права, та його практичного застосування в адміністративних правовідносинах він підлягає врегулюванню на законодавчому рівні, а не повільному його трактуванню правниками.

Науковий керівник: к.ю.н, доц. Гришина Н.В.

ПРАВОВИЙ СТАТУС НЕПОВНОЛІТНІХ В ТРУДОВИХ ВІДНОСИНАХ

Мережко Дарина Валеріївна

студент-магістр юридичного факультету

Харківського національного університету

імені В. Н. Каразіна

e-mail: darya-25@mail.ru

Ключові слова: неповнолітній, правовий статус, дієздатність, трудові гарантії.

Кожна людина на протязі всього життя вступає в безліч суспільних відносин і так чи інакше вносить у них частку своєї індивідуальності. І в своїй діяльності, і в поведінці та чи інша особа не може не рахуватися з вже існуючими, виробленими в суспільстві соціальними нормами, до яких належать і правові норми. Суспільство з допомогою цих норм регламентує становище особи в суспільстві та її взаємовідносини з самим суспільством [1]. Таке становище особи в суспільстві зазвичай прийнято визначати узагальнюючим терміном – правовий статус особи, який закріплений в правових нормах і основою якого виступають конституційні норми. Правовий статус так само визначає становище неповнолітнього, як і будь-якого іншого громадянина нашої держави.

Якщо звернутися до світової практики, то можна побачити, що міжнародні нормативно-правові акти визначають досягнення певного віку як основну ознаку «дитини», ілюструють еволюцію збільшення вікового критерію при визнанні особи «дитиною» (з 15 до 18 років). Зокрема, Конвенція ООН «Про права дитини» - визнає дитиною кожну людську особу до досягнення 18річного віку, якщо за законом повноліття не настає раніше [2]. Таку ж дефініцію містить правова норма, закріплена Європейської конвенції «Про здійснення прав дітей» [3] та у п. «с» ст.2 Європейської Конвенції «Про громадянство» [4], Конвенція «Про мінімальні норми соціального забезпечення» у п. «е» ст. 1 стверджує, що термін «дитина» означає або дитину, яка не - досягла віку закінчення обов'язкової шкільної установи, або не досягла віку 15 років [5].

У законодавстві більшості провідних країн встановлено, що з досягненням повноліття особа стає дієздатною в повному обсязі, тобто здатність фізичних осіб своїми діями набувати цивільних прав та обов'язків (активна правоздатність). Дієздатність залежить від розумового стану фізичної особи: вона має усвідомлювати й правильно оцінювати характер і значення дій, які вона вчиняє.

Норма іншого міжнародного акту стверджує, що термін «дитина» охоплює:

- дитину молодшого шкільного віку закінчення обов'язкової шкільної освіти або молодшу 15 років, причому враховуючи більш високий вік;

- за установлених умов, дитину молодшу встановленого віку, але старшу зазначеного в абзаці «1», яка проходить курс учнівства або продовжує своє навчання, або хворіє хронічною хворобою, або є інвалідом, що не дозволяє їй займатися будь-якою діяльністю,